

store Hjælpsomhed overfor Moderen, overtalt desuden af sin Ensomhedsfølelse bad hun tilsidst Pigen om at føre ham ind.

Saasnart Johannes Gaardbo havde taget Plads, fortrød hun dog sin Eftergivenhed, fordi det hele Møde var saa haabløst. Hvad kunde de have at sige hinanden? Hun hørte ham takke for den store Gave; men da hun ikke svarede andet, end at hun havde handlet paa sin Mors Vegne, blev der straks en længere Pavse.

Hun saae ham hele Tiden for sig, saadan som han havde staaet bag Moderens Kiste i den rædselsfulde Troldmandskjole og denne store Pibekrave, hvorfra Hovedet ragede op som et afhugget Johanneshoved paa et Fad. Af hans Tale huskede hun kun lidt, fordi hun nu mindre end nogensinde forstod ham. De talte ikke samme Sprog. Den Verdensaand, han kaldte Alkærlighedens Gud, der havde taget Menneskenes Skyld paa sig, var for hende en Mørkets Dæmon, hvis oprørende Synder Mennesket af Enfoldighed og Frygt gjorde til sine.

I sin Uro for, at han skulde begynde at missionere, førte hun Samtalen ind paa ligegyldige Ting og lod ham knap komme til Orde. Ikke en Gang Moderen fik han Lov til at tale om. Hun taalte ikke at høre andre nævne hendes Navn.

Hun anede ikke, at han mest var kommen her, fordi han selv følte sig ensom og trængte til at finde Forstaaelse. Paa Grund af sin Optræden ved Grosserer Søholms Begravelse var han for Tiden en mistænkt Mand, hvem Missionens Banlysning truede. Pastor Stensballe taalte